

§ 7. Ustala się następujący czas trwania walk bokser-
skich:

- 1) dla seniorów, juniorów i juniorów młodszych — 3 rundy po 3 minuty z jednocinutowymi przerwami pomiędzy rundami,
- 2) dla młodzików — 3 rundy po 2 minuty z jednocinutowymi przerwami pomiędzy rundami.

§ 8. Walki bokserskie mogą być rozgrywane wyłącznie między zawodnikami należącymi do tej samej kategorii wiekowej, z tym że juniorzy młodszy po ukończeniu siedemnastego roku życia mogą walczyć również z juniorami, a juniorzy po ukończeniu osiemnastego roku życia mogą walczyć z seniorami.

§ 9. Zawodnicy nie mogą mieć na sobie żadnych przedmiotów mogących spowodować uraz ciała przeciwnika.

§ 10. Sędzia główny przed rozpoczęciem zawodów jest obowiązany do sprawdzenia:

- 1) stanu technicznego ringu,
- 2) protokołu ważenia zawodników,
- 3) protokołu badań lekarskich.

§ 11. 1. Walki na ringu prowadzi sędzia ringowy, który przed rozpoczęciem każdej walki w szczególności sprawdza:

- 1) czy sędziowie punktowi i lekarz są gotowi do pełnienia swych funkcji,
- 2) stan rękawic,
- 3) prawidłowość ubiorów zawodników.

2. Sędzia ringowy kontroluje przebieg walki zawodników i jej zgodność z regulaminem walk.

3. Po zakończeniu walki sędzia ringowy przyjmuje od sędziów punktowych karty punktowe, sprawdza prawidłowość ich wypełnienia i przekazuje do ogłoszenia werdyktu.

§ 12. 1. Walki bokserskie mogą odbywać się wyłącznie na ringu.

2. Ring, o którym mowa w ust. 1, powinien:

- 1) mieć podłogę wyłożoną masą gąbczastą grubości do 2 centymetrów i warstwą filcu oraz pokrytą naciągniętą tkaniną brezentową,

2) być okolony 3 linami o średnicy 3—5 cm, obszytymi płótnem i zamocowanymi do narożnych słupków na wysokości 40, 80 i 130 cm od podłogi i co najmniej 100 cm od bocznych krawędzi podłogi,

3) mieć oznaczone dwa narożniki — jeden w kolorze zielonym i drugi w kolorze czerwonym,

4) mieć przy narożnikach, o których mowa w pkt 3, wejścia na ring,

5) przed każdym wejściem mieć pojemnik z kalafonią do obuwia.

3. Ring umieszczony jest na podwyższeniu o wysokości nie mniejszej niż 30 cm i nie większej niż 150 cm.

§ 13. Podnoszenie ciężarów wolno uprawiać na pomostach o wymiarach co najmniej 2×2 m oraz wyłącznie sztangami mającymi atest i numerację fabryczną.

§ 14. 1. W odległości 1,5 m od krawędzi pomostu nie mogą znajdować się jakiegokolwiek przedmioty mogące spowodować uraz ciała.

2. Przepis ust. 1 dotyczy również pojemnika z talkiem do nacierania rąk oraz pojemnika z kalafonią do nacierania obuwia.

§ 15. 1. W trakcie treningów:

- 1) na sali treningowej — nie może znajdować się mniej niż 2 osoby, w tym jedna z uprawnieniami do prowadzenia zajęć w podnoszeniu ciężarów,
- 2) na pomoście — oprócz ćwiczącego mogą przebywać wyłącznie osoby asekurowujące go w trakcie ćwiczenia.

2. W czasie zawodów na pomoście może przebywać wyłącznie zawodnik.

§ 16. 1. Każdą kontuzję, chorobę lub omdlenie w trakcie zawodów, treningów lub pokazów należy zgłosić lekarzowi.

2. Organizator zawodów jest obowiązany powiadomić o wypadku, o którym mowa w ust. 1, właściwą dla miejsca zamieszkania zawodnika przychodnię sportowo-lekarską, klub oraz okręgowy związek podnoszenia ciężarów, a jeżeli chodzi o członka kadry narodowej lub rezerwy kadry narodowej — również Polski Związek Podnoszenia Ciężarów.

§ 17. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu: M. Renke

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I SPORTU

z dnia 1 października 1985 r.

w sprawie trybu przyznawania świadczeń zawodnikom sportowym.

Na podstawie art. 20 ust. 4 ustawy z dnia 3 lipca 1984 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. Nr 34, poz. 181) i § 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 1985 r. w sprawie zakresu i zasad przyznawania zawodnikom świadczeń umożliwiających osiągnięcie wysokiego poziomu

sportowego (Dz. U. Nr 40, poz. 191) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie określa tryb przyznawania zawodnikom świadczeń, o których mowa w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 1985 r. w sprawie zakresu

i zasad przyznawania zawodnikom świadczeń umożliwiających osiągnięcie wysokiego poziomu sportowego (Dz. U. Nr 40, poz. 191), zwanego dalej „rozporządzeniem”.

§ 2. 1. Ekwiwalent z tytułu utraconych zarobków wypłaca stowarzyszenie lub związek stowarzyszeń kultury fizycznej, na którego wniosek zostało udzielone zawodnikowi zwolnienie.

2. Ekwiwalent wypłaca się zawodnikowi na podstawie zaświadczenia o wysokości utraconego zarobku, wystawionego przez zakład pracy, w którym zawodnik jest zatrudniony, z zastrzeżeniem przepisu § 2 ust. 2 rozporządzenia.

3. Utracony zarobek jest wyliczany na zasadach obowiązujących przy ustalaniu wynagrodzenia jak za urlop wypoczynkowy.

§ 3. 1. Na wniosek zawodnika, a w razie gdy zawodnik nie jest pełnoletni — na wniosek jego ustawowego przedstawiciela, stowarzyszenie kultury fizycznej może opłacać korepetycje.

2. Wniosek określony w ust. 1 powinien być zaopiniowany przez kierownika szkolenia w stowarzyszeniu oraz wychowawcę w szkole, do której uczęszcza zawodnik.

3. Decyzję o udzieleniu pomocy w nauce podejmuje zarząd stowarzyszenia kultury fizycznej lub organizator zgrupowania szkoleniowego.

4. Stowarzyszenie kultury fizycznej lub organizator zgrupowania szkoleniowego płaci za korepetycje bezpośrednio instytucji prowadzącej korepetycje lub osobie udzielającej korepetycji, po przedstawieniu rachunku.

5. Na wniosek zawodnika decyzję o udzieleniu pomocy w adaptacji do pracy zawodowej podejmuje zarząd stowarzyszenia kultury fizycznej, którego zawodnik jest członkiem.

6. Stowarzyszenie kultury fizycznej wpłaca należność za uczestnictwo w kursie przysposobienia zawodowego bezpośrednio instytucji prowadzącej szkolenie zawodowe.

§ 4. 1. Zapomogę losową przyznaje zarząd stowarzyszenia kultury fizycznej na wniosek zawodnika.

2. Do wniosku o zapomogę zawodnik jest obowiązany dołączyć dokument potwierdzający zdarzenie losowe uzasadniające ubieganie się o zapomogę.

§ 5. Na wniosek zawodniczki decyzję o udzieleniu zasiłku miesięcznego, o którym mowa w § 6 rozporządzenia, podejmuje zarząd stowarzyszenia kultury fizycznej, którego zawodniczka jest członkiem.

§ 6. 1. Zawodnik pobierający stypendium sportowe może uzyskać pisemne zobowiązanie stowarzyszenia kultury fizycznej dotyczące udzielenia zapomogi pieniężnej na uzupełnienie wymaganego wkładu do spółdzielni mieszkaniowej w wysokości do 50%, na mieszkanie typu lokatorskiego o normatywnej powierzchni.

2. Przekazanie środków finansowych na konto spółdzielni, której członkiem jest zawodnik, następuje po zawiadomieniu o terminie zasiedlenia mieszkania.

3. W razie:

- 1) ustania członkostwa w spółdzielni mieszkaniowej na skutek wystąpienia, wykreślenia lub wykluczenia ze spółdzielni,
- 2) zmiany przynależności do stowarzyszenia kultury fizycznej,

wydane zobowiązanie dotyczące udzielenia zapomogi będzie cofnięte.

4. Po wpłaceniu zapomogi uzupełniającej na konto spółdzielni i przed zamieszkaniem w przydzielonym lokalu w wypadkach wymienionych w ust. 3 zapomoga podlega zwrotowi na rachunek wpłacającego stowarzyszenia kultury fizycznej.

§ 7. 1. Nagrody za wybitne osiągnięcia w skali światowej i międzynarodowej, z zastrzeżeniem przepisu ust. 2, przyznaje Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu na wniosek polskiego związku sportowego lub centralnej instancji stowarzyszenia kultury fizycznej.

2. Nagrody za wybitne osiągnięcia w skali międzynarodowej, uzyskane na spartakiadzie armii zaprzyjaźnionych, międzynarodowych mistrzostwach klubów gwardyjskich, uniwersjadzie, akademickich mistrzostwach świata itp., przyznają stowarzyszenia lub jednostki organizacyjne prowadzące działalność sportową, o których mowa w art. 15 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 3 lipca 1984 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. Nr 34, poz. 181), na podstawie regulaminów zatwierdzonych przez Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu.

3. Nagrody za wybitne osiągnięcia w skali krajowej przyznają zarządy stowarzyszeń kultury fizycznej, których zawodnik jest członkiem.

4. Źródłem finansowania nagród, o których mowa:

- 1) w ust. 1 — jest Centralny Fundusz Rozwoju Kultury Fizycznej,
- 2) w ust. 2 i 3 — są środki pozostające w dyspozycji jednostek i stowarzyszeń kultury fizycznej.

§ 8. 1. Premie, o których mowa w § 10 rozporządzenia, mogą być wypłacane ze środków nie przekraczających 33 % wpływów netto ze sprzedaży biletów na zawody żużlowe, opłat za transmisje telewizyjne, opłat za reklamę na zawodach żużlowych, wpływów netto ze sprzedaży programów zawodów oraz wpływów ze składek członkowskich sekcji żużlowej.

2. Regulaminy wypłacania premii, o których mowa w ust. 1, ustalone przez Zarząd Główny Polskiego Związku Motorowego, zatwierdza Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu.

§ 9. 1. Zespoły, o których mowa w § 11 rozporządzenia, mogą otrzymywać premie w wysokości nie przekraczającej:

- 1) 50% kwoty wynikającej z przemnożenia najwyższego stypendium sportowego przez liczbę zawodników biorących udział w zawodach — dla zespołów I ligi,
- 2) 25% kwoty wynikającej z przemnożenia najwyższego stypendium sportowego przez liczbę zawodników biorących udział w zawodach — dla zespołów II ligi.

2. Źródłem finansowania premii, o których mowa w ust. 1, są dochody własne netto stowarzyszenia kultury fizycznej lub związków tych stowarzyszeń — po wyłączeniu dochodów z wynajmu obiektów oraz dochodów sekcji piłki nożnej.

3. Zarządy stowarzyszeń kultury fizycznej ustalają szczegółowe regulaminy premiowania, uwzględniające zróżnicowanie premii zależnie od rangi zawodów i wkładu poszczególnych zawodników w osiągnięty wynik.

§ 10. 1. Reprezentanci Polski w dyscyplinach sportu wymienionych w § 11 rozporządzenia mogą otrzymywać premie za wygrane zawody międzypaństwowe:

- 1) mistrzowskie lub pucharowe — w wysokości nie przekraczającej 2-krotnego najwyższego miesięcznego stypendium sportowego,
- 2) towarzyskie — w wysokości nie przekraczającej najwyższego miesięcznego stypendium sportowego.

2. Premie przyznają i wypłacają właściwe polskie związki sportowe.

3. Regulaminy wypłacania premii, o których mowa w ust. 1, ustalone przez właściwe polskie związki sportowe, zatwierdza Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu.

§ 11. Tryb przyznawania świadczeń dla zawodników piłki nożnej określa odrębne przepisy.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu: M. Renke

229

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO GŁÓWNEGO KOMITETU KULTURY FIZYCZNEJ I SPORTU

z dnia 1 października 1985 r.

w sprawie zasad i trybu zmiany przynależności zawodników piłki nożnej do stowarzyszeń kultury fizycznej i innych jednostek organizacyjnych prowadzących działalność sportową oraz zasad reprezentowania tych stowarzyszeń i jednostek organizacyjnych.

Na podstawie art. 23 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 3 lipca 1984 r. o kulturze fizycznej (Dz. U. Nr 34, poz. 181) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za stowarzyszenia kultury fizycznej lub inne jednostki organizacyjne prowadzące działalność sportową uważa się w rozumieniu niniejszego zarządzenia jednostki organizacyjne mające wyczynowe sekcje piłki nożnej, zwane dalej „klubami”.

§ 2. 1. Zawodnik piłki nożnej, zwany dalej „zawodnikiem”, może reprezentować w zawodach piłki nożnej klub, którego jest członkiem i którego siedziba znajduje się na terenie województwa, w którym zawodnik ma miejsce pobytu stałego.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy zawodników, którzy:

- 1) uzyskali zwolnienie okresowe,
- 2) zmienili przynależność klubową w drodze transferu,
- 3) zostali przeniesieni do innego klubu decyzją Polskiego Związku Piłki Nożnej.

3. Osoba nie będąca członkiem żadnego klubu może wstąpić do klubu i reprezentować go na terenie województwa, w którym czasowo przebywa z tytułu pracy zawodowej, uczęszczania do szkoły lub odbywania zasadniczej służby wojskowej.

4. Osoba, o której mowa w ust. 3, po powrocie do miejsca stałego pobytu pozostaje nadal członkiem klubu dotychczasowego.

§ 3. 1. W zawodach piłki nożnej objętych systemami rozgrywek ustalonych przez Polski Związek Piłki Nożnej, zwany dalej „związkiem”, mogą brać udział jedynie zawodnicy zgłoszeni, potwierdzeni i uprawnieni do gry.

2. Tryb i zasady zgłaszania, potwierdzania i uprawiania do gry określa regulamin ustalony przez związek, z tym że:

- 1) liczba zawodników potwierdzonych do rozgrywek I i II ligi nie może przekroczyć osiemnastu, z uwzględnieniem przepisu § 5 ust. 2 zarządzenia Przewodniczącego Głównego Komitetu Kultury Fizycznej i Sportu z dnia 22 maja 1985 r. w sprawie dyscyplin sportu oraz gier zespołowych, w których zawodnikom mogą być przyznawane stypendia sportowe (Monitor Polski Nr 13, poz. 106),
- 2) dopuszczenie do gry w zespole I lub II ligi zawodnika nie pobierającego stypendium sportowego może nastąpić po przedstawieniu zaświadczenia zatrudniającego zakładu pracy o wysokości zarobków oraz zgody na występowanie zatrudnionego w zakładzie pracownika w meczach zespołów I lub II ligi.

3. W razie gdy zawodnik nie jest zatrudniony, a utrzymuje się z dochodów uzyskiwanych z innych źródeł, zaświadczenie o jego statusie materialnym wystawia właściwy terenowy organ administracji państwowej o właściwości szczególnej do spraw kultury fizycznej, sportu i turystyki stopnia podstawowego.

4. Limit, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, może być przez związek podwyższony o 1—4 zawodników w stosunku do klubów, w których barwach występują zawodnicy kadry narodowej seniorów.

§ 4. Zawodnicy mogą za zgodą klubu brać udział w zawodach nie objętych systemami rozgrywek, o których mowa w § 3 ust. 1, a zawodnicy kadry narodowej seniorów oraz kadry narodowej juniorów — również za zgodą związku.